

NASTANEK SLOVENŠČINE

Praslovanščina se je začela cepiti zaradi selitve praslovanskih narodov na vzhod, zahod in jug. Razcepila se je na več narečij. Narečni razločki so se zaradi medsebojnega mešanja ter mešanja s staroselci, stikov s sosednjimi neslovanskimi narodi začeli naglo večati, razvili so se do takšne mere, da so razvili SLOVANSKI jezik, ki je vse do dandanes ohranil številne podobnosti.

Predniki Slovencev so prišli na današnje ozemlje že v 2. polovici 6. stoletja. V 9. stoletju so bili naseljeni po vseh V Alpah in na delu Panonske nižine. Na Z so mejili z Bavarci in Romani, na vzhodu pa z drugimi Slovani in z Obri. Ob prihodu v Alpe in na Kras so še govorili praslovanski jezik. Praslovanska govorica alpskih slovanskih naseljencev se je počasi spreminjala, se oddaljevala od praslovanščine in dobivala čedalje več potez novega jezika. Ohranila pa je nekaj posebnosti praslovanščine, kot je npr. dvojina. V BRIŽINSKIH SPOMENIKIH, ki so 1. ohranjen zapis v slovenskem jeziku- iz 10. stoletja so glasovne posebnosti praslovanščine le deloma ohranjene ali nedosledno uporabljene, kar je dokaz, da gre že za zgodnji zapis slovenskega jezika in ne več praslovanskega. Iz 14. in 15. stoletja pa so ohranjeni pisni dokazi (Celovški in Stiški rokopisi), da je bila slovenščina v tistem obdobju samostojen slovanski jezik razcepljen na narečja.